

Тая „Сънищата на Св. Богородица“... А пъкъ тая „Черенъ арапъ и Хайдутъ Сидеръ“...

Азъ грабнахъ отъ ржката на стареца последната книжка и зачетохъ името на корицата й... Искахъ да се увѣря съ очитѣ си, истина ли е това, което чухъ... Истина ли има такава книжка И съ разтупкано отъ вълнение сърдце и развълнуванъ гласъ запитахъ:

— Колко пари струва?

— Двайсетъ пари, — отговори старецътъ.

Азъ имахъ толкозъ... Извадихъ бързо цѣлото си богатство, мушнахъ парата въ ржката на стареца, грабнахъ книжката и хукнахъ край събора... Слѣзохъ бързо въ града и презъ най-прѣкитѣ улици изтичахъ у дома.

Тамъ нѣмаше никой. Влѣзохъ въ кжщи, грабнахъ единъ столъ, седнахъ, отворихъ книжката и зачетохъ.

Чета азъ редъ следъ редъ, стихъ следъ стихъ:

„Появилъ се грозенъ юнакъ,
На бѣлѣ коня черенъ арапъ,
Срѣдъ дунавско равно поле:
Кого срещне, сѣче, коле!“ ...

Не можехъ очи да отдѣля отъ книжката. Буквитѣ играеха предъ очитѣ ми, бѣха по-дребни отколкото тия въ читанката, но азъ не се отчаяхъ. Четѣхъ и виждахъ какъ се носи изъ широкото равно поле грозната сѣнка на черния арапъ върху бѣлия конь... Но ето, издига се като грамаденъ великанъ Хайдутъ Сидеръ съ своя жилавъ кривакъ дрѣновъ... Борбата започва... Кой ще победи!... Тръпки полазиха по тѣлото ми, потъ ме облѣ, сълзи капѣха отъ очитѣ ми, премрежваха погледа ми, но азъ четѣхъ, четѣхъ и бързахъ да видя края...

Бързахъ, но вие се досѣщате колко може бързо да чете едно втородѣлче, което за пръвъ пжтъ чете съвсемъ нова за него книжка... Четѣхъ и бързахъ, а все ми се искаше книжката да нѣма край и да чета, да чета...

Колко време бѣше изминало, не знаехъ. Умора и гладъ не чувствувахъ... Наближавахъ вече края. Сърдцето ми лудо играеше. Радвахъ се на юначеството на Хайдутъ